

Jordan Harper

Kind van de rekening

Karakter Uitgevers B.V.

Crazy Craig

PELICAN BAY

Zijn huid vertelde het verhaal van zijn verleden door tatoeages en littekens van messteken. Hij leefde in een kamer waarin het nooit nacht werd. En in zijn eigen gedachten was hij niet minder dan een god.

Crazy Craig Hollington, levenslang in een cel in Pelican Bay, voorzitter van de gevangenisbende die als Aryan Steel bekendstond en dus ook voorzitter van alle criminele bleekscheten in Californië, bracht zijn dagen door in een Supermax-cel waarin het licht dag en nacht aan was. Hij mocht niets in bezit hebben wat harder was dan een wattenstaafje. Tweemaal per week werd zijn douchecabine naar zijn celdeur gereden, zodat hij niet in de buurt van de andere gevangenen kwam. Maar hij was een god, opgebouwd uit andere mannen.

Hij had mannen die als mond dienden. Zo werden de executiebevelen uit de Supermax, de extra beveiligde inrichting, naar buiten gebracht. Een corrupte bewaker die op de Aryan Steel-

loonlijst stond bracht de bevelen van Crazy Craig naar de aangesloten bleekscheten op de reguliere gevangenisafdelingen.

Hij had mannen die als bloed dienden. Ze brachten Crazy Craigs executiebevelen van de ene naar de andere cel in de gevangenis over door middel van vliegers, waaraan draden met papiertjes hingen. *aan alle trouwe soldaten in het cellenblok of op straat*, zo begonnen de bevelen. Ze waren ondertekend met het motto *steel voor altijd, voor altijd steel*. De woorden daartussenin beschreven een vendetta. In de bevelen werden de drie veroordeelden vermeld: een man, een vrouw, een kind. En er werden concrete gewelddaden genoemd. De bevelen waren ronduit oud-testamentisch.

Hij had mannen die als voeten dienden. De gedetineerden stuurden de bevelen de wereld in. Ze verstuurden ze in Rozenkruizerscode, die in brieven naar huis was verwerkt, en als punaise-braille in officiële documenten. Als gedroogde pis op de achterkant van een envelop, onzichtbaar totdat je er een vlammetje bij hield. Ze verstuurden ze vanuit de bezoekruimte, wanneer een blank mokkel haar man al kussend een ballonnetje met dope doorgaf, terwijl hij haar de executiebevelen fluisterend meedeelde. De bevelen verspreidden zich over Californië, overal waar blanke criminelen en berooide sjacheraars hun kamp op sloegen. Ze werden gelezen in Slabtown, in Sun Valley en Fontana. De bevelen werden verspreid via Aryan Steel-handlangers en meelopers. Ze werden doorgegeven via het lidmaatschap van plattelandsbendes die trouw aan Aryan Steel hadden gezworen: Peckerwood Nation, de Nazi Dope Boys, de Blood Skins, Odin's Bastards.

Hij had mannen die als zijn ogen dienden. Een paar skinheads

in Huntington Beach – drie nachten zonder slaap in een crystal-methroes – fabriceerden opsporingsposters. Ze plaatsten de foto's bij de executiebevelen, waarmee ze officieel werden. Ze citeerden de executiebevelen letterlijk. Ze vermeldden er geruchten bij. Ze plukten foto's van het internet. De politiefoto van de man. De vrouw en het kind, samen afgebeeld. De posters werden onderling doorgegeven. Velen onthielden de feiten, de woorden, de gezichten.

Hij had mannen die als handen dienden. Het duurde maar een paar dagen voordat de posters hun weg hadden gevonden naar een man met een doorgesneden-keeltattoo, die stil wilde gaan leven en om geld verlegen zat. Er werden adressen verzameld. Er werden plannen gemaakt. Er werden wapens opgeslagen. Er werden bloedbanden gesmeed.

Zijn wil geschiede.

1

Polly

FONTANA

Het meisje had afhangende schouders, alsof ze een sukkeltje was, en ze verborg haar gezicht onder haar haren, maar ze had scherp-schuttersogen.

Scherpschuttersogen, net als haar vader, zoals haar moeder haar altijd vertelde, meestal na een paar whiskeys, als ze over haar ex-man kon praten zonder woedend te worden omdat hij haar had vergiftigd. Op een ijsblokje knarsend vertelde ze Polly over die bijzondere lichtblauwe ogen. Ogen zoals Wild Bill Hickok, Jesse James en straaljagerpiloten hadden. Scherp-schuttersopleidingen zochten voortdurend naar rekruten met zulke vaalblauwe ogen. Polly liet haar moeder niet weten wat ze werkelijk dacht, maar als ze dat wel had gedaan, had ze gezegd dat dat scherp-schuttersogengedoe haar flauwekul leek. Polly kon geen scherp-schuttersogen hebben, omdat ze geen scherp-schutter was. Polly werd nooit gewelddadig. Het enige waaraan ze letsel toebracht was aan

de huid rond haar vingernagels en het vlees van haar lippen, dat ze steeds kapot kauwde.

Polly had daarom niet veel op met scherpschuttersogen, althans niet tot ze op een dag de voordeur van haar school in Fontana uit stapte en haar vader in de ogen keek.

Scherpschuttersogen, ongelogen. Ze waren vaalblauw, net als haar eigen ogen, maar onder het oppervlak lag iets wat Polly's hart sneller deed kloppen. Later kwam ze tot het besef dat ogen niet alleen weerspiegelen wat ze zien. Ze weerspiegelen ook wat ze al hebben gezien.

Polly was elf en had haar vader bijna de helft van haar leven niet gezien, maar ze wist meteen wie hij was. En toen ze hem zag staan, wist ze nog iets anders. Hij moest ontsnapt zijn. Haar vader was een schurk en een dief en ze wist niet beter of hij zat in de gevangenis. Hij was liever een schurk dan een echtgenoot of een vader – dat zei haar moeder altijd tegen haar. Polly wist dat hij weleens brieven had gestuurd, maar ze mocht die nooit lezen van haar moeder, en een paar jaar geleden was hij ervandoor gegaan. Ze wist dat als je vader een schurk was, je eigenlijk helemaal geen vader had. En zeker als hij in de gevangenis zat. Ze had haar moeder horen zeggen dat hij nog minstens vier jaar moest zitten voordat ze er zelfs maar over dachten om hem vrij te laten, en dan moest hij zich ook nog goed gedragen, en haar moeder betwijfelde sterk of Nate McClusky daar ooit toe in staat was.

Dus als hij voor haar school stond en niet in Susanville zat, moest hij wel ontsnapt zijn. Polly vroeg zich af of ze weg moest rennen of dat ze misschien luidkeels om hulp van een ouder iemand moest roepen, een van de andere vaders en moeders of een

leraar. Maar dat deed ze allemaal niet. Ze bleef doodstil staan, bevangen door angst.

Misschien hoefde ze niet te gillen en om hulp te schreeuwen. Iedere volwassene die hun kant op keek zag meteen dat er iets niet in orde was. Haar vader zag er niet uit alsof hij tussen de andere ouders hoorde, die allemaal zachte ouderlichamen en zachte ouderogen hadden. Zijn gezicht leek uit kiezelsteentjes gehouden en zat vol tatoeages, van het soort dat de jongens in haar klas achter op hun schriften tekenden: draken, adelaars en mannen met bijlen. Hij was zo strak en gespierd dat het leek alsof hij geen huid had en de tatoeages direct in de spier waren gezet. Zijn haar, dat op foto's even vuilblond was als het hare, had hij volledig afgeschoren. En dan die blik op zijn gezicht; Polly had die nog nooit gezien op de paar foto's die ze in de loop der jaren van hem had gevonden, en haar wazige herinneringen hielpen evenmin. Ze wist niet goed wat die blik betekende, maar voelde zich er wel nog ellendiger door.

Het was een hete dag met een vaalgrijze lucht en de kinderen liepen snel naar de aircoauto's van hun ouders. Ze negeerden haar, zoals leeuwen gazellen negeren als er al bloed op hun kaken zit. Zelfs op dit krankzinnige moment, waarop haar ontsnapte criminele vader als in een scène uit een griezelfilm over haar heen gebogen stond, voelde Polly de opluchting van het sukkeltje dat door iedereen genegeerd werd.

Madison Cartwright, die haar in de vierde klas als eerste Polly Puddingkont had genoemd, botste tegen haar op omdat ze zo druk met haar telefoon bezig was dat ze niet keek waar ze liep. Madison had altijd nieuwe kleren, ze had al tieten en ze bewoog zich gemakkelijk door het leven, alsof ze op de maan was. Polly

kreeg het opeens bloedheet door haar boze blik, alsof haar ogen Superman-hittestralen uitzonden. Madison opende haar mond om iets gemeens te zeggen. Opeens zag ze Polly's vader staan, één bonk spieren, met zijn draken en scherpschuttersogen. Ze draaide zich om en liep met openhangende mond snel weg, wat er zo belachelijk uitzag dat Polly had gelachen als ze niet op het punt had gestaan in huilen uit te barsten.

En zo bleven alleen Polly en haar vader tegenover elkaar staan, met niets dan vuile lucht en stilte tussen hen in, als een impasse op het middaguur in zo'n cowboyfilm waar haar stiefvader dol op was.

'Polly,' zei haar vader met schorre stem. 'Ken je me? Weet je wie ik ben?'

Haar tong voelde te dik om te praten, en daarom knikte ze alleen als bevestiging. Zonder na te denken stak ze haar hand naar achteren, waar de beer zijn kop uit haar rugzak stak, en kneep in zijn oor. Dat hielp, zoals altijd. Ze weerstond de drang om de beer uit de rugzak te halen en hem tegen haar borst te klemmen.

'Luister goed,' zei haar vader. 'Je gaat met mij mee. Nu meteen, en geen gedoe.'

Hij draaide zich om en liep de straat op. Haar verstand zei haar dat ze hem niet moest volgen. Haar verstand zei haar *naar binnen te rennen en meneer Richardson te zoeken*. Haar verstand zei dat ze *help help help* moest roepen.

Maar dat deed ze allemaal niet. Ook al wilde ze uit alle macht weggrennen, toch volgde ze hem. De drang om ervandoor te gaan en om hulp te roepen stopte ze weg op de plek waar ze al het andere ook wegstopte. Wat kon ze anders doen?

Hij nam haar mee naar een gammele auto waarvan de raampjes helemaal omlaag waren gedraaid. Ze stapte in en stopte de rugzak tussen haar knieën, zodat de beer met zijn ene bekraste zwarte oog naar haar opkeek.

Op de plek waar je de sleutel in het contact moest stoppen ontbrak de zilverkleurige kap. Er zat op die plek een gat waar metaal en draden uitstaken. Haar vader stak zijn hand onder de stoel en haalde een lange schroevendraaier tevoorschijn. Hij stak die in het gat en draaide hem rond. De auto pruttelde, maar startte niet.

Polly begreep dat de sleutel ontbrak en omdat haar vader nu eenmaal een schurk was, concludeerde ze dat ze in een gestolen auto zat. Ze keek uit het raampje achterom naar de school, alsof ze de echte Polly misschien nog onder de vale hemel zag staan.

Polly ritste haar rugzak zo ver open dat ze de beer eruit kon trekken. Hij was dertig centimeter lang en zijn poten, oren en snuit waren bruin-wit, al waren de witte plekken niet echt wit meer. Ze hadden de kleur van het manillapapier dat Polly bij tekenles gebruikte. Een van zijn zwarte glazen ogen ontbrak en daar zat alleen nog wat uitgedroogde lijm, als een soort glaucoom. Ze zette de beer geroutineerd rechtop op haar schoot zodat hij rond kon kijken. Ze had urenlang met hem geoefend, zodat hij als een beest van vlees en bloed met een vanzelfsprekende elegantie bewoog.

‘Verdikkeme, meid,’ had haar moeder ooit gezegd, ‘soms heb ik het gevoel dat ik veel beter weet wat die knuffelbeer denkt dan wat jijzelf denkt.’

Nu ze haar moeder dat zo hoorde zeggen, vroeg Polly zich af waar ze was. Waarom liet ze toe dat dit met Polly gebeurde?

‘Ben je niet een beetje te oud voor teddyberen?’ vroeg haar vader.

De beer schudde zijn hoofd van niet. Haar vader keek Polly aan zoals ook anderen keken als ze de beer liet bewegen alsof hij leefde. Die blik was een vraag. En die vraag luidde: *ben je kierewiet?*

Polly dacht niet dat ze kierewiet was. Ze wist dat ze te oud was voor teddyberen. Ze wist dat de beer niet leefde. Ze wist dat hij gewoon uit vulling en pluis bestond. Het maakte haar niks uit.

Waarschijnlijk was ze inderdaad kierewiet.

Ze keek hoe de beer in haar handen danste totdat ze kalm en geconcentreerd genoeg was om de vraag te stellen die ze vanaf het moment dat ze haar vader had gezien al wilde stellen.

‘Ben je ontsnapt?’

Haar vader blies lucht door zijn neus, als een soort heel vaag lachje. ‘Welnee. Ik ben vrijgekomen door een advocatentruc.’

Polly wist niet wat dat betekende, wat alles nog erger maakte. Een ontsnapping was tenminste nog iets waar ze met haar verstand bij kon. Maar ze had geen idee wat ‘advocatentruc’ betekende.

Hij slaagde erin de motor op gang te brengen. Maar voordat hij kon weggrijden, viel hem iets op in de achteruitkijkspiegel en schoot hij rechtop in zijn stoel. Polly draaide zich om om te zien waar hij naar keek. Een politieauto reed hun langzaam voorbij, zoals in een schoolzone geboden was. Dat gaf Polly een gevoel dat ze nooit eerder had ervaren, alsof de hele wereld en alles daarin niets anders dan een glasruit was die elk moment kon versplinteren.

De politieauto verdween uit het zicht. Haar vader mompelde

iets in zichzelf. Het klonk Polly in de oren alsof hij *verdomde wandelende zombie* zei, maar waarom zou iemand dat ooit zeggen?

De politie was weg, maar het gevoel dat de hele wereld, die een paar minuten eerder nog zo solide had geleken, niets meer dan glas was kon ze niet van zich af zetten. Op dat moment niet, en ook daarna niet meer.

Haar vader reed weg. Polly ving een glimp van zichzelf in de zijspiegel op en wist wat de uitdrukking op haar vaders gezicht betekende, al had ze die nog nooit gezien. Een blik die op Polly's gezicht zo vertrouwd leek en op het gezicht van haar vader zo verkeerd.

Zijn gezicht straalde niets anders dan angst uit.